

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Blandt de mange Spørgsmaal, som rejser sig ved de sønderjydske Landsdeles Genforening med Danmark, er ogsaa det, hvorledes man fra dansk Side skal stille sig til de i Landsdelene ansatte tyske og preussiske Embedsmænd. En Del af disse ønsker ikke at overgaa i dansk Tjeneste, men kan ventes at ville forlade deres Embeder for at søge Ansættelse i Tyskland, og for deres Vedkommende bliver der saaledes i det højeste Tale om en rent midlertidig Ordning, hvorved Danmark mod et nærmere aftalt Vederlag sikrer sig, at de bliver tilstede ved Embedernes Aflevering eller i en kortere eller længere Overgangsperiode, indtil deres Bistand kan undværes. Herom indeholdes en Regel i Lovforslagets § 6. Om mange Embedsmænd, særlig blandt de mere underordnede, gælder det omvendt, at de gerne vil indtræde i dansk Tjeneste og ogsaa maa anses for skikkede hertil, og heller ikke med Hensyn til dem vil der opstaa Vanskeligheder af Betydning. Det følger af sig selv, at de, naar de modtager Ansættelse som danske Tjenestemænd, maa underkastes den danske Tjenestemandsløvgivning, og Spørgsmaalet kan kun være, om man i visse Retninger skal tage Hensyn til deres tidligere Tjeneste og den derigennem opnaaede Tjenesteaalder, Lønning og Pension, hvad i det mindste i Princippet synes biligt og derfor ogsaa til en vis Grad er bragt i Forslag (Lovforslagets §§ 2—5).

Tilbage staar imidlertid en tredje Klasse af Embedsmænd, som ikke ønsker at forlade Landet, men som enten af nationale Grunde er uskikkede til at gaa over i dansk Tjeneste eller for hvem der dog først vil kunne skaffes Plads efterhaanden, eventuelt efter at de har gennemgaaet en særlig Uddannelse her i Landet.

Med Hensyn til disse Embedsmænd bliver Spørgsmaalet, om man, idet man fjerner dem fra deres Embeder, skal henvide dem til i Tyskland at søge andet Embede eller i Mangel af saadant Pension, eller om der bør sørges for dem af Danmark, saaledes at de behandles som Tjenestemænd, der uden egen Skyld har mistet deres Stillinger. Den første Fremgangsmaade er ikke udelukket ved nogen folkeret-

lig Regel. Det er utvivlsomt, at der bortset fra, hvad der maatte blive fastsat ved Landsdelenes Overdragelse til Danmark eller ved en i den Anledning afsluttet Traktat, ikke paahviler Danmark nogen international Forpligtelse med Hensyn til de tidligere tyske eller preussiske Embedsmænd, og at det folkeretlig set vil være berettiget at fjerne dem uden i den Anledning at yde dem Erstatning, noget, som ogsaa hyppigt er sket, naar Territorier som Følge af Krig er overgaaede fra een Stat til en anden.

Den folkeretlige Praksis frembyder dog ogsaa Eksempler paa, at man er gaaet den modsatte Vej. I Forholdet mellem de tyske Stater indbyrdes har det saaledes ved alle Grænseomlægninger og Annekationer i de 19. Aarhundrede været Reglen, at de i det erhvervede Territorium ansatte Embedsmænd overtoges med Bevaring af deres Lønning og Ret til Pension, og dette har ofte været hjemlet ved Traktat. Ligeledes lovede Frankrig ved Erhvervelsen af Savoyen og Nizza ved Traktat af 24. Marts 1860 Art. 5, at det vilde anerkende de Rettigheder, som Embedsmænd, der ved Fødselen tilhørte de paagældende Provinser, og som blev franske Undersaatter, havde erhvervet ved deres Tjeneste under den sardinske Regering, i hvilken Henseende særlig Dommernes Uafsættelighed garanteredes. Større Interesse end disse Tilfælde, hvor man, som det vil ses, endog gik saa vidt som til at forpligte sig til at beholde alle Embedsmænd eller dog visse Kategorier af dem i selve Tjenesten, frembyder Italiens Fremgangsmaade ved Erhvervelsen af Lombardiet og Venetien henholdsvis i 1859 og 1866. Ved den første Lejlighed ordnedes Forholdet ikke ved Fredstraktaten, men faktisk fjernedes kun de Embedsmænd, der ikke var fødte i Lombardiet, saaledes at de andre enten fik Lov til at forblive i deres Embeder eller, hvis de ikke straks kunde anvendes, stilledes til Disposition med deres fulde østrigske Gage som Ventepenge og Udsigt til Pension efter de østrigske Regler, naar de ikke senere genansattes. Ved Erhvervelsen af Venetien bestemtes paa lignende Maade ved Fredstraktat 3. Oktober 1866 Art. 15, at civile Embedsmænd, der var fødte i det lombardo-venetianske Kongerige, skulde